

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobkyně: **CallOne s. r. o.**, IČO: 02319888,
sídlem Truhlářská 1108/3, PSČ 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. 1533/DS/2017,
JID: 66618/2017/KUUK/Hyk,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 24. 4. 2017, č. j. 1533/DS/2017, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JID: 66618/2017/KUUK/Hyk, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova, odboru dopravních a správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 22. 6. 2016, č. j. MMCH/35321/SD/40/2016/ODaŠČ/Šp, jímž byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 9. 1. 2016 v době minimálně od 16:10 do 16:25 hodin v obci Chomutov v ulici Černovická – parkoviště před hypermarketem Globus – na pozemní komunikaci jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Renault Megane, r. z. „X“, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, čímž měla porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla jmenované podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Současně žalobkyně požadovala i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné. Výrok uvedeného rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neobsahuje veškerá ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejména z něj není zřejmé, jaké povinnosti či pravidla provozu na pozemních komunikacích měly být řidičem vozidla žalobkyně porušeny, stejně tak absentuje ustanovení obsahující skutkovou podstatu přestupku, jehož znaky správní delikt žalobkyně vykazoval dle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu (v této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57 A 21/2017-73), dále odkaz na ustanovení upravující sazbu, v jejímž rámci jí byla uložena pokuta dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, jakož i odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu stanovující pravidla pro vyměření pokuty za jednotlivé přestupky (srov. dle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005-66). Nedostatečná je dle názoru jmenované také kvalifikace skutku, když z výroku není zřejmé, jakého jednání se měl řidič vozidla dopustit, a současně jednání, pro které lze stíhat provozovatele vozidla. Konkrétně je sporné, zda se v daném případě mělo jednat o neoprávněné zastavení či stání, nebo o přestupek zjištěný pomocí automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, a také, zda měl, či neměl za následek dopravní nehodu (srov. dle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42). Konečně je prvostupňové rozhodnutí i nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgán I. stupně se nezabýval materiální stránkou přestupku (srov. dle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, sp. zn. 8 As 17/2007), když dle jejího názoru není možné pokutovat řidiče za to, jakým způsobem ustaví vozidlo na komerčním parkovišti před supermarketem, pokud tím není ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a nadto se jednalo o pouze jednání krátkodobého charakteru.
3. V další námitce žalobkyně poukázala na to, že správní orgán I. stupně neprovedl řádným způsobem důkazy, jestliže nenařídil ústní jednání a nepřistoupil ani k postupu dle § 51 odst. 2 správního řádu. Tím byla žalobkyně zkrácena na možnosti se hájit a současně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porušena zásada bezprostřednosti. Z provedeního dokazování navíc nebylo možné dovodit, že vozidlo žalobkyně stálo na daném místě po celou dobu, jaká je uvedena ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, když z fotografií ve správním spise tuto skutečnost zjistit nelze.

4. V poslední námitce žalobkyně konstatovala, že zákonná úprava přenáší odpovědnost a trest účelově na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť výkonná moc není schopna odsoudit a potrestat skutečného pachatele přestupku. To je přitom v rozporu s ustálenou judikaturou, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je tedy v rozporu se základními právy i ústavními principy, neboť po zahájení řízení o správním deliktu již nelze zahájit řízení o přestupku s pachatelem, ačkoliv by mohla být jeho vina snadno prokazatelná. Zároveň stanoví presumpci nesplnitelné odpovědnosti provozovatele za jednání řidiče, které nelze nijak zajistit, jelikož provozovatel nemůže učinit více než řidiče poučit o dodržování dopravních předpisů. V tomto smyslu by tedy mělo být řízení o projednání této žaloby přerušeno do doby, než bude ze strany Ústavního soudu rozhodnuto o návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu podané Krajským soudem v Ostravě.
5. V závěru žaloby vyslovila žalobkyně a její právní zástupce nesouhlas se zveřejněním rozhodnutí ve věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu takovým způsobem, aby z textu byly zjistitelné jejich osobní údaje, včetně iniciálů. S ohledem na skutečnost, že se však nejedná o přímou námitku proti napadenému rozhodnutí, soud na tomto místě podrobnější argumentaci účastníka neuvádí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že pokud žalobkyně namítala nedostatky ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, lze ji s odkazem na § 68 odst. 2 správního řádu dát za pravdu pouze v absenci paragrafového znění povinnosti dle zákona o silničním provozu, i to je nicméně uvedeno v odůvodnění rozhodnutí, proto se nejedná o takovou vadu, jež by odůvodňovala zrušení rozhodnutí.
7. K námitce neprovedení důkazů při ústním jednání měl žalovaný za to, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je založeno na objektivní odpovědnosti, dokazování tedy není nutné realizovat a provozovatel je toliko vyzýván k zaplacení určené částky, popřípadě označení osoby řidiče vozidla, který je řídil v době spáchání přestupku. Stejně tak není třeba nařizovat ústní jednání, neboť v řízení není prokazováno zavinění, objektivní odpovědnosti se provozovatel může v některých případech pouze zprostit, rozhodně jej však nelze stavět do role obviněného z přestupku. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40.
8. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobkyně o protiústavnosti odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Zákonné ukotvení uvedeného principu je dle něj posílením odpovědnosti provozovatele za jednání řidiče, předmětem řízení následně není samotný přestupek, ale nezajištění povinnosti provozovatele, aby řidič při řízení vozidla dodržoval ustanovení zákona o silničním provozu. Uvedená odpovědnost nastává pouze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tehdy, pakliže dojde k odložení řízení o přestupku, neboť se nepodařilo jeho pachatele ustanovit, a je omezena přísnými podmínkami na určité druhy protiprávních jednání. Daná úprava tak reaguje na předchozí stav, při němž nebylo možné často totožnost přestupce zjistit, a přestupky tak zůstávaly bez jakýchkoliv následků pro řidiče, kteří se v důsledku toho chovali více neukázněně.

Replika žalobkyně

9. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně setrvala na svých námitkách. K předchozí argumentaci doplnila, že z obsahu výroku nelze posoudit, zda došlo k naplnění veškerých znaků skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu. Znovu odkázala na již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 9 As 213/2017. Dle jejího názoru však v daném případě výrok neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci svědčící o tom, že došlo k porušení pravidel silničního provozu (srov. dle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015-41, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46), rovněž tak vymezení jednání, které mělo být řidičem porušeno, nebo právní ustanovení, podle něhož byla žalobkyni uložena sankce.
10. Žalobkyně taktéž nesouhlasila, že by se v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nemělo provádět dokazování, pouze zasílat výzva k úhradě určené částky – vztah mezi uvedenými instituty žalovaný dle ní dostatečně neosvětlil. Ostatně i v daném řízení byly provedeny důkazy mimo jiné fotografiemi, nikoliv jen dalšími písemnostmi, žalobkyně tedy byla zkrácena na svém právu se dokazování – byť mimo ústní jednání – zúčastnit (srov. dle žalobkyně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30). Pokud se snad žalovaný domnívá, že dokazování nebylo nutné realizovat vůbec, pak je řízení zatíženo zásadními procesními pochybeními. Žalobkyně tedy měla právo se zúčastnit ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání, o nichž by byl pořizován protokol.
11. Ani argumentace žalovaného, že ústní jednání není nutné nařizovat, neboť u uvedeného správního deliktu je dána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, není přílehavá. Provozovatel totiž za protiprávní jednání řidiče neodpovídá nejen v případech vymezených v § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu, ale i např. při okolnostech vylučujících protiprávnost či za situace, kdy jednání řidiče z jiných důvodů nevykazuje znaky přestupku. Účast provozovatele při provádění dokazování tedy není samoučelná, ale může ovlivnit celý výsledek řízení (srov. dle žalobkyně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49). Ačkoliv tedy žalobkyně souhlasí s tím, že v tomto druhu řízení není obecně nutné nařizovat ústní jednání, musí být alespoň provedeno dokazování mimo ústní jednání a umožněno účastníkům se jej zúčastnit. Tyto požadavky ale nebyly v daném případě splněny.
12. I v závěrečné části repliky se žalobkyně, resp. její právní zástupce, opětovně zabývali obsáhlou argumentací, pro niž žádají, aby jejich osobní údaje obsažené v soudních rozhodnutích byly na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu dostatečnými Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobem anonymizovány. Soud však uvedené argumenty ani v tomto případě ve svém odůvodnění neuvádí, neboť nemají žádnou spojitost s projednávanou věcí.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlížet toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 1. 2016 vyhotovil správní orgán I. stupně výzvu adresovanou žalobkyni k zaplacení částky 500 Kč, či sdělení totožnosti osoby řidiče jí provozovaného vozidla tov. zn. Renault Megane, r. z. „X“, kterým byl dle oznámení Policie České republiky spáchán přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v důsledku porušení § 4 písm. c) citovaného zákona spočívající v ponechání vozidla dne 9. 1. 2016 v době minimálně od 16:10 hodin do 16:25 hodin v obci Chomutov v ulici Černovická na parkovišti před hypermarketem Globus na pozemní komunikaci na místě označeném vodorovným dopravním značením „Zákaz zastavení“ (č. V 12c).
16. Dne 25. 1. 2016 žalobkyně správnímu orgánu I. stupně sdělila totožnost řidiče vozidla, kterým měl být L. H. N., narozený „X“, zaměstnanec žalobkyní zvoleného zástupce pro řízení, spol. ODVOZ VOZU s. r. o., IČO: 03724026, sídlem Americká 362/11, 120 00 Praha 2. Protože se však prvoinstančnímu orgánu nepodařilo na žalobkyní sdělené doručovací adrese údajného řidiče předvolat, úředním záznamem ze dne 5. 5. 2016 řízení o přestupku spáchaném neznámým pachatelem odložil.
17. Dne 18. 5. 2016 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobkyni jako provozovateli vozidla, s nímž byl spáchán shora vymezený přestupek, uložil povinnost zaplatit pokutu ve výši 1 500 Kč. Proti uvedenému příkazu však žalobkyně podala prostřednictvím svého zástupce v zákonné lhůtě odpor. Správní orgán I. stupně proto nejprve dne 8. 6. 2016 provedl dokazování obsahem spisu bez přítomnosti žalobkyně, o jehož průběhu pořídil protokol označený jako „*Protokol o ústním projednání přestupku*“, a následně pak oznámením ze stejného dne jmenované sdělil, že zahájil řízení o správním deliktu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozovatele vozidla. Současně pak žalobkyni informoval, že shromáždil veškeré potřebné podklady pro vydání rozhodnutí ve věci a jmenované umožnil nahlédnout do spisu a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům.

18. Ve vyjádření žalobkyně doručeném prvostupňovému orgánu dne 20. 6. 2016 jmenovaná prostřednictvím svého zástupce požádala o nařízení ústního jednání a vyslovila názor, že by správní orgán měl nadále vést řízení o přestupku proti jí označenému řidiči vozidla. Za tímto účelem doložila doklady, které dle ní skutečnost, že řidič vozidlo v rozhodné době řídil, prokazují.
19. Rozhodnutím ze dne 22. 6. 2016, č. j. MMCH/35321/SD/40/2016/ODaŠČ/Šp, shledal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Tohoto protiprávního jednání se konkrétně dle výrokové části rozhodnutí měla dopustit tím, že dne 9. 1. 2016 v době minimálně od 16:10 do 16:25 hodin v obci Chomutov v ulici Černovická – parkoviště před hypermarketem Globus – na pozemní komunikaci jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Renault Megane, r. z. „X“, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, čímž měla porušit § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla jmenované podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a stanovena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán doplnil, že porušení konkrétní povinnosti, jejíž dodržení žalobkyně nezajistila, se měl dopustit neznámý řidič tím, že v uvedeném čase a lokalitě ponechal vozidlo stát na místě označeném vodorovným dopravním značením „Zákaz zastavení“ (č. V 12c), čímž jednal v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a spáchal tak přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
20. Po přezkoumání skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud se nejprve zabýval námitkami spočívajícími v žalobkyní tvrzených nedostatcích výrokové části prvostupňového rozhodnutí.
22. Dle § 68 odst. 2 správního řádu platí, že ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
23. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

24. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
25. Podle § 125c zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [odst. 1 písm. k)]. Za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k) [odst. 5 písm. g)].
26. Podle § 125f zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (odst. 1). Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání [písm. a)], porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona [písm. b)] a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [písm. c)]. Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč (odst. 3).
27. Uvedenou otázkou vad výroku se soudy v minulosti již opakovaně zabývaly. V tomto smyslu soud odkazuje zejména na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 (dostupné na www.nssoud.cz), obsažené v jeho právní větě, podle níž „[s]právní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“
28. V daném případě je zřejmé, že označení konkrétního vozidla a vymezení místa a času spáchání přestupku neustanoveného řidiče ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí provedl správní orgán zcela adekvátně a dostatečně určitě (opak ostatně ani žalobkyně nenamítala). Stejně tak správně konstatoval, že porušením povinnosti provozovatele zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu ve smyslu § 10 odst. 3 zákona, se žalobkyně dopustila správního deliktu dle § 125f odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zákona o silničním provozu. Naproti tomu však výrok neobsahuje žádný popis konkrétního porušení povinností či pravidel silničního provozu ze strany řidiče a v tomto smyslu je zjevně neurčitý. S odkazem na shora citovanou judikaturu je tedy nepochybné, že se správní orgán I. stupně dopustil určitého pochybení, uvedenou vadu ale následně zhojil již v úvodní části svého odůvodnění, kde uvedl přesný popis jednání řidiče, jež v daném případě mělo spočívat v ponechání vozidla na místě označeném vodorovným dopravním značením „Zákaz zastavení“ (č. V 12c), v důsledku toho došlo k porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Současně s tím správní orgán I. stupně dovodil, že s ohledem na nezjištění totožnosti řidiče a odložení věci odpovídá za shora popsané jednání žalobkyně jako provozovatel vozidla.

29. Absence bližšího popisu skutku ve výroku je tedy vadou, která ale v daném případě s ohledem na alespoň dodatečné vymezení protiprávního jednání v odůvodnění rozhodnutí, a to jak po skutkové, tak právní stránce, není natolik závažným pochybením, aby mělo za důsledek nezákonnost rozhodnutí prvostupňového orgánu. S ohledem na uvedené proto soud shledal danou námitku nedůvodnou, neboť takto popsáný skutek nebylo možné zaměnit s jiným, jak vyžaduje shora citované ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu.
30. Obdobné pak platí i pro další s tím související námitky týkající se nedostatků výrokové části. V případě neuvedení odkazu na § 125f odst. 2 písm. zákona o silničním provozu již Nejvyšší správní soud ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu konstatoval, že *„[o]pomenutí výslovného uvedení § 125f odst. 2 ve výrokové části je spíše chybou banální a čistě formální. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo projevem ryzího a nepřijatelného formalismu [...]. Takovéto pochybení by samo o sobě nemohlo mít dopad na zákonnost rozhodnutí“*, přičemž s tímto závěrem se zdejší soud zcela ztotožňuje. Taktéž jestliže prvostupňový orgán ve výroku uvedl toliko, že žalobkyni je ukládána pokuta podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, aniž by již doplnil odkaz i na konkrétní přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích protiprávní jednání žalobkyně vykazuje a v jehož rozmezí je pokuta ukládána [tedy § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu], jedná se taktéž o určité dílčí pochybení. Ani to ale není schopno vyvolat nezákonnost napadeného rozhodnutí, zvláště v situaci, kdy uvedený postup vyměření sankce byl správním orgánem I. stupně dostatečně konkretizován v odůvodnění, a to včetně odkazů na příslušná ustanovení zákona.
31. K námitkám žalobkyně ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku a neprokázání, po jakou dobu mělo k němu docházet, soud konstatuje, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení (správní řízení, v němž se řeší dopravní přestupek) se tedy zkoumá, zda je jednání pachatele v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se obecně zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění, což však neplatí při objektivní odpovědnosti, jež je uplatňována v případě správních deliktů provozovatele vozidla. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Nicméně z tohoto závěru nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním osoby. Pokud se k okolnostem jednání, které naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, jež vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku, a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, a ze dne 26. 10. 2005, č. j. 6 As 65/2004-59 (dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se Nejvyšší správní soud otázkou materiálních znaků přestupku podrobně zabýval.
33. Společenskou nebezpečnost jednání řidiče vozidla žalobkyně nikterak nesnižuje skutečnost, že popsaným jednáním nezpůsobil škodu, ani neohrozil jiné účastníky silničního provozu. Přes tyto nesporné skutečnosti je totiž podle názoru soudu třeba hodnotit jeho jednání jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy již zmíněné ochrany života, zdraví a majetku. Formálním znakem skutkové podstaty přestupku, podle něhož bylo jednání řidiče žalobkyně kvalifikováno, ohrožení jiných účastníků silničního provozu přímo není a ani pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek, postačí, že tímto jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má tedy výrazně preventivní charakter.
34. Jak vyplývá z prvoinstančního rozhodnutí, v předmětné věci shledal správní orgán I. stupně žalobkyni vinnou z jednání spočívajícím v nezajištění dodržování povinností řidiče, v daném případě spočívajících v ponechání vozidla v místě, kde je vodorovnou dopravní značkou zakázáno jeho zastavení. Užití uvedeného zákazu je vždy odůvodněno místními podmínkami či potřebami (např. přístup k požárnímu hydrantu, omezení průjezdnosti komunikace aj.) a není na soudu, aby zkoumal, zda umístění dopravní značky bylo v daném případě smysluplné, či nikoliv – podstatné toliko je, že značka se na daném místě skutečně nacházela. Pakliže tedy řidič vozidla žalobkyně zákaz vymezený touto značkou porušil, naplnil tak nejen formální znaky přestupku, ale současně i jeho materiální stránku, neboť ačkoliv přímo neohrozil jiné účastníky silničního provozu, dopustil se hrubého porušení samotných pravidel, kterými se tento provoz řídí. To platí bez ohledu na skutečnost, zda se v jeho případě jednalo o krátkodobý stav, či nikoliv, neboť dopravní značka V 12c – žlutá čára souvislá – vyznačuje úsek, kde je zakázáno nejen stání, ale dokonce i zastavení. Ačkoliv pak fotografie vozu založené ve správním spisu zachycují pouze okamžik jejich pořízení dne 9. 1. 2016 v čase 16:24 hodin, kdy z nich naopak nikterak nevyplývá, že by vozidlo žalobkyně na uvedeném místě skutečně v čase minimálně od 16:10 do 16:25 hodin stálo, jak je vymezeno ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, již jen samotným zastavením v rozsahu platnosti dopravní značky došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku řidiče. Uvedené námitky jsou tedy nedůvodné, neboť materiální stránka skutku je zřejmá již jen z povahy uvedeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

protiprávního jednání.

35. Dále soud posuzoval námitku žalobkyně stran nutnosti provedení ústního jednání, potažmo povinnosti předvolat účastníka k provedení dokazování mimo ústní jednání.
36. Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.
37. Podle § 49 odst. 1 správního řádu platí, že správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejmeně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.
38. Podle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci o provádění důkazů mimo ústní jednání včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.
39. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů provozovatele vozidla není ústní jednání obecně povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu, což ostatně uznala i sama žalobkyně v žalobě, resp. replice k vyjádření žalovaného, kde nicméně současně poukázala na to, že v takovém případě měla být alespoň vyrozuměna o provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu.
40. Soud pro úplnost konstatuje, že v daném případě správní orgán I. stupně zahájil řízení o správním deliktu žalobkyně doručením příkazu k úhradě pokuty ve výši 1 500 Kč ze dne 18. 5. 2016. Následně po podání odporu z její strany provedl dne 8. 6. 2016 dokazování obsahem spisu, přičemž ačkoliv je protokol o něm označený jako „*Protokol o ústním projednání přestupku*“, z obsahu této listiny vyplývá, že jím měl na mysli pouze provádění dokazování listinnými důkazy v rámci řízení proti provozovateli vozidla mimo ústní jednání. Jelikož se skutkově nejednalo o složitý případ, když o spáchání správního deliktu měly svědčit toliko listinné podklady postoupené Policií České republiky prokazující přestupkové jednání neustanoveného řidiče spočívající v nedovoleném Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastavení v rozsahu příslušné dopravní značky, dále údaje o provozovateli vozidla – žalobkyni – a splnění podmínek pro zahájení a vedení správního deliktu, nebylo třeba provádět dokazování přímo při jednání. Žalobkyně přitom sama zjištěný skutkový stav po celou dobu řízení prakticky nezpochybňovala, pouze dodatečně navrhla provést důkazy mající prokázat totožnost řidiče vozidla, jež přiložila ke svému vyjádření doručenému správnímu orgánu I. stupně dne 20. 6. 2016, kdy však již bylo řízení o přestupku pravomocně ukončeno, a dané listiny tedy neměly pro řízení o správním deliktu provozovatele vozidla žádnou relevanci.

41. Zcela samostatnou otázkou je však posouzení, zda měla být žalobkyně o provádění dokazování listinami mimo ústní jednání alespoň vyrozuměna ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu. Soud nicméně i v tomto případě dospěl k závěru, že nikoliv, neboť takováto povinnost správnímu orgánu svědčí pouze v případě, kdy jsou předmětem prokazování např. výslechy svědků či ohledání na místě. Pokud ovšem součástí správního spisu tvoří jen listinné důkazy, není správní orgán povinen postupovat podle § 51 odst. 2 správního řádu, účastníka o dokazování vyrozumí, a místo toho musí pouze podle § 18 odst. 1 správního řádu o provedení důkazů listinami sepsat protokol, jak ostatně v právě projednávané věci správně učinil i prvoinstanční orgán. Stejný názor v této otázce zastává i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40 (dostupném na www.nssoud.cz).
42. Správní orgán I. stupně tudíž nepochybil, pokud neprovedl dokazování za osobní účasti žalobkyně, neboť obsahem správního spisu byly jen listiny, s jejichž obsahem se jmenovaná mohla seznámit na základě oznámení o shromáždění veškerých potřebných podkladů pro vydání rozhodnutí ve věci ze dne 8. 6. 2016 (pozn. soudu – nesprávně též označeném jako „Oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu“, uvedené formální pochybení však nemá na vedení řízení žádný vliv, když toto bylo zahájeno již doručením příkazu ze dne 18. 5. 2016). Soud tedy tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
43. V poslední námitce se soud zabýval problematikou žalobkyní namítané protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
44. Soud předesílá, že totožnou otázku již v minulosti řešil např. Krajský soud v Brně, který v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 29 A 104/2016-29 (dostupném na [nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), uvedl, že „[z] povinnosti žalobce (provozovatele vozidla obecně) zajistit řádné dodržování předpisů při užívání vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) nelze dovozovat, že by automaticky docházelo k uplatňování presumpce viny; takto uvedenou zásadu pojmát nelze. Předmětná povinnost a z ní vyplývající odpovědnost provozovatele vozidla primárně nesměřuje k sankcionování všech provozovatelů vozidel, ale vyjadřuje povinnost těchto provozovatelů pozitivně působit ve prospěch řádného dodržování všech příslušných právních předpisů. Zvolená úprava tak sleduje legitimní cíl spočívající ve veřejném zájmu společnosti na řádném fungování silničního provozu a na dodržování s tím souvisejících pravidel.“
45. Dále bylo možné vycházet zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21 (dostupného na www.nssoud.cz), v němž jmenovaný soud zdůraznil, že uplatňování objektivní odpovědnosti, resp. odpovědnosti za výsledek je běžnou součástí systému (nejen) správně-právní odpovědnosti a rozhodně není v rozporu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s ústavním pořádkem (k tomu srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, zejména bod 23, dostupný na www.nssoud.cz). Nelze přitom ani opomenout, že předmětné ustanovení zkoumal z hlediska jeho ústavnosti též Ústavní soud, jenž v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na www.nalus.usoud.cz), rozpor napadených zákonných ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neshledal a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona. Z tohoto důvodu soud ani řízení v právě projednávané věci nepřerušil, neboť návrh žalobkyně v tomto smyslu se nadále stal obsoletním.

46. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci soud neshledal jakýkoliv důvod pro odchýlení se od výše prezentovaných závěrů ustálené rozhodovací praxe, nezbylo mu než uzavřít, že je tato námitka žalobkyně nedůvodná.
47. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného či správního orgánu I. stupně neshledal důvodným. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení právních předpisů a soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku v plném rozsahu zamítl.
48. Současně s tím soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.
49. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím tudíž ve svém odůvodnění nikterak nezabýval. K uvedené problematice již nicméně existuje judikatura, na kterou soud odkazuje – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)